A. STEPHANIE

Alekzandre

Volumul 1

Bookzone
BUCUREŞTI, 2019

Playlist

Hozier – Take me to church
Kaleo – Way down we go
Broods – Bridges
Three Days Grace – Nothing's fair in love and war
The Weeknd – Wicked Games
Daughtry – Ghost of me
Kaleo – Save yourself
5 Seconds of Summer – Jet black heart
Tom Odell – Another love
Sam Tinnesz – Play with fire
Bishop Briggs – River
Ruelle – Secrets and lies
James Bay – Best fake smile
G-Eazy – Mama always told me
Jaymes Young – Feel something

Bea Miller – Song like you
Dan Owen – Hideaway
Khalid & Normani – Love lies
Crazy Gnaris Bakley cover by Daniela Andrade
The Black Keys – Howlin' for you
5 Seconds of Summer – Valentine
James Bay – Wild love
NF – If you want love
Daughtry – It's not over
Jacob Lee – Demons (Philosophical Sessions)
James Bay – Scars
Theory of a Deadman – Not meant to be
Imagine Dragons – Believer
Daughtry – Broken arrows
Birdy + Rhodes – Let it all go

Nimeni nu-mi mai spune Alekzandre

Nu e treaba mea, îmi repet pentru a mia oară. Şi pot să o mai fac de o mie de ori pentru că ştiu că nu mă voi putea convinge. În creierul meu se dă o bătălie cruntă de şase sau şapte ore şi simt că o să explodez dacă nu voi lua o decizie în curând.

Doar că... nu e treaba mea. Chiar nu e, şi mintea mea susține asta cu tărie, dar inima mea tâmpită i se împotriveşte şi încearcă să mă convingă contrariul. Întorc situația pe toate părțile, din nou şi din nou. Dacă îmi ascult inima, Adelaide – prietena mea cea mai bună – mă va urî, probabil, pentru tot restul vieții. Dacă îmi ascult creierul, o să ajung să mă urăsc.

Știu că nu am niciun drept să mă bag aşa în viața oamenilor, însă cei din jurul meu nu iau mereu decizii raționale şi cred că Adelaide şi mama ei tocmai au luat una dintre acele decizii. Pe de o parte, încerc să le înțeleg. Mama sa este îndurerată şi poate că nu gândeşte clar în aceste momente în care trebuie să facă față pierderii soțului ei, iar Adelaide nu şi-a plăcut niciodată fratele vitreg. De fapt, cred că s-au întâlnit o singură dată şi nu a ieşit nimic bun.

Doar că nu e corect.

Eu nu l-am cunoscut niciodată şi nu am nimic de-a face cu el, dar mă pun în locul lui şi, în ciuda faptului că relația cu ai mei nu este cea mai fericită în momentul actual, în cazul în care, Doamne fereşte, unul dintre ei ar deceda, nu aş putea să i-o iert niciodată fratelui meu

dacă nu m-ar anunța. E o prostie, evident. Pentru că, în primul rând, niciunul dintre părinții mei nu o să moară în viitorul apropiat şi pentru că, în al doilea rând, nici măcar fratele meu nu mă urăşte atât de tare încât să îmi facă una ca asta.

Şi nu ştiu cu ce a greşit Alekzandre de mama şi sora lui vitregă au impresia că nu merită să asiste la înmormântarea tatălui său şi, sincer, nici măcar nu îmi pasă.

Toată lumea se agită în jurul meu, încercând să se facă utilă. Mie mi se pare că mi-am consumat ultima fărâmă de energie acum mult timp şi nu pot să mai mişc nici măcar un deget, dar încerc să-mi păstrez calmul. Sunt aici datorită prieteniei mele cu Adelaide, deşi nu sunt atât de sigură că are nevoie de suportul meu. Nu a reuşit niciodată să se împace în totalitate cu faptul că mama ei s-a căsătorit şi nici nu şi-a dat interesul să aibă o relație cât de cât apropiată cu Anthony, tatăl ei vitreg. Eu sunt aici pentru ea, iar ea e aici pentru a o sprijini pe mama ei. Iar Carter – iubitul meu – e pe aici, pe undeva, de dragul meu.

Am nevoie de o portiță de scăpare. Mă strecor cu grijă printre oameni, făcându-mi drum spre biroul care i-a aparținut lui Anthony, sperând că acolo voi găsi ceea ce am nevoie. Mă mişc destul de greu, ținând cont de faptul că am nevoie de cârje pentru a face asta. Mi-am fracturat piciorul şi nu am voie să mă sprijin pe el încă o bună bucată de vreme. Arunc o privire în stânga şi în dreapta, asigurându-mă că nu mă vede nimeni, apoi apăs clanța. Inima-mi bate cu putere, de parcă fac ceva greşit. Şi poate că asta fac. Poate că o trădez pe Adelaide pentru o persoană pe care nu am cunoscut-o niciodată, dar nu ştiu de ce am sentimentul că nu mi-aş ierta-o niciodată dacă aş fi părtaşă la decizia pe care a luat-o împreună cu mama ei. Urăsc nedreptățile.

Mă strecor în birou, închid uşa în urma mea şi mă sprijin cu spatele de ea, aşteptând ca ritmul respiraţiei să îmi revină la normal. Aerul este închis şi nu pătrunde nicio rază de lumină prin perdelele groase. Scot telefonul din buzunarul de la blugi şi mă folosesc de el ca să nu mă împiedic de nimic în drumul meu spre biroul din mijlocul încăperii. Cârjele mi se afundă în covor şi, cu cât mă apropii de birou, cu atât devin mai agitată.

Faci o greşeală.

Asta ar fi acea voce enervantă a raţiunii care nu vrea să îşi vadă de treaba ei. Nu i-am cerut părerea. Sunt conştientă că s-ar putea să fac o greşeală. Poate, nu în totalitate, altfel aş da înapoi. Dar nu o fac. Ajunsă în spatele biroului, trag aer în piept, sprijin cârjele de birou, mă aşez pe scaun cu greu şi încep să deschid sertarele rând pe rând.

Mă simt îngrozitor, scotocind prin lucrurile unei persoane decedate, dar, cumva, nu cred că Anthony s-ar împotrivi dacă ar şti ce vreau să fac.

Trebuie să fie aici.

În faţa uşii se aud câteva voci şi sting telefonul, rămânând nemişcată. În câteva secunde se face linişte şi sunt din nou în siguranţă, mai aproape de a-mi duce planul la bun sfârşit. Dar nu găsesc ceea ce caut nici în ultimul sertar şi sunt pe punctul de a mă da bătută, când mă apropii de ultimele pagini ale agendei pe care o răsfoiesc.

Apoi zăresc într-un colţ un scris de mână neglijent şi aproape indescifrabil. Îmi mijesc ochii şi citesc numele de câteva ori, ca să fiu sigură că nu văd doar ceea ce vreau eu să văd. Însă nu am niciun dubiu. Deasupra numărului de telefon, scrie *Alekzandre.*

Care sunt şansele să fie un alt Alekzandre? Sper că destul de mici.

Tastez numărul, apoi mă rotesc şi mă sprijin de birou, cu spatele spre uşă. Încă mai am timp să mă răzgândesc, dar nu o fac. Apelez. Sună de câteva ori şi mă pregătesc să închid, dar o voce joasă şi curioasă ajunge la mine şi rămân câteva secunde, întrebându-mă dacă să vorbesc sau nu.

— Alekzandre? şoptesc cu o oarecare teamă.

— Nu, îmi răspunde bărbatul de la celălalt capăt. Alek e la duş. Vrei să-l chem?

— Ă... Nu, nu. Ai putea să-l rogi să mă sune înapoi?

Tăcere.

— Mă auzi? şoptesc din nou.

— Da, te-am auzit. Te-a lăsat însărcinată? S-a îmbătat şi s-a comportat ca un dobitoc?

— Po-poftim? mă bâlbâi. Nu. Eu... Ă...

Nu ştiu de ce naiba mă tot bâlbâi. Nu-mi place interogatoriul la care sunt supusă.

— Trebuie să vorbesc cu el! insist.

Nu ştiu ce am spus atât de amuzant, dar necunoscutul râde.

— Da, evident că trebuie să vorbeşti cu el, altfel n-ai mai fi sunat, nu?

— Ascultă, n-am nici cheful şi nici răbdarea necesară ca să-ți suport prostiile. Aş aprecia dacă l-ai ruga pe Alekzandre să mă sune înapoi. Te rog, adaug ca să nu par o nesimțită.

— Aşteaptă o secundă.

Îi aud vocea înfundat, ca şi cum ar fi acoperit difuzorul cu mâna, apoi aud câteva foşnituri şi se aşterne liniştea din nou. Încep să bat nerăbdătoare din picior. Prind telefonul între umăr şi ureche şi încep să mă joc cu cercelul din cealaltă, un tic de care nu mă pot dezobişnui.

Cineva îşi drege glasul, dar nu scoate niciun cuvânt.

— Alekzandre?

— Alek, răspunde pe un ton detaşat. Nimeni nu-mi mai spune Alekzandre. Ce vrei?

Pufnesc iritată. Mi se formează un gol în stomac când mă gândesc să trebuie să-i dau o veste îngrozitor de tristă unui om care deja e prost dispus şi nu ştiu cum să-mi adun gândurile şi să nu par insensibilă.

— Alek! repet, încercând să mă calmez. Eu sunt Zhavia.

— Zhavia! repetă, iar numele meu sună ciudat din cauza accentului pe care îl pune pe ultima literă. Habar n-am de unde ai numărul meu, dar te asigur că nu sunt tatăl copilului tău, dacă de asta ai sunat. Dacă vrei un interviu, mă tem că trebuie să vorbeşti cu agentul meu.

Gem frustrată. Ce e în neregulă cu oamenii ăştia?

— Nu ştiu zău care e problema voastră, pufnesc. Şi celălalt tip mi-a trântit-o pe asta cu copilul, dar nu, nu de asta am sunat. De fapt, noi doi nu ne cunoaştem.

Încă.

— De ce ai sunat?

Îmi dau seama după nerăbdarea din vocea lui că o să închidă telefonul în curând şi nu am scotocit degeaba prin lucrurile tatălui său doar ca să mă las înfrântă de atitudinea lui proastă.

— Alek, oftez, apoi mă pregătesc să îi spun motivul pentru care am sunat, conştientă că nu există niciun mod prin care aş putea face vestea mai puțin dureroasă. Am sunat ca să îți spun că tatăl tău... el... ă... a murit.

Urmează o tăcere care mă neliniştește şi verific să văd dacă nu cumva a închis, dar nu. Încă e acolo.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta! şoptesc.

— Nu ştiu cine dracu' eşti, dar te asigur că nu e deloc amuzant.

Închid ochii şi îmi muşc buza, încercând să împiedic lacrimile să o ia la vale. Reacția lui nu mă surprinde şi ştiu că mă urăşte pentru că eu sunt cea care i-a dat vestea, dar mă împac cu gândul că e mai bine decât să fi aflat atunci când ar fi fost prea târziu.

— Îmi pare rău, repet de parcă asta ar schimba ceva. Sunt prietenă cu Adelaide, încerc să îi explic. Ştiu că nu am niciun drept să te sun şi îmi pare rău că eu sunt cea care ți-a dat vestea.

— E o glumă?

Nu mai pare chiar atât de sigur pe el, iar faptul ăsta nu mă ajută deloc în încercarea de a nu plânge.

— Nu, îi zic calm, înțelegând şocul prin care trece acum. Nu e o glumă. Înmormântarea o să fie poimâine.

— De ce mă suni tu?

Nu pot să îi spun că sora şi mama lui vitregă consideră că el nu are ce să caute aici. Că îi refuză şansa de a-şi lua rămas-bun de la tatăl lui.

— Toată lumea e puțin cam aglomerată acum, îl mint.

— Nu asta am vrut să spun, spune cu mai multă stăpânire de sine, pe un ton rece. De ce m-ai sunat?

Întrebarea asta mă lasă derutată pentru câteva clipe.

— Pentru că mă gândeam că ai vrea să ştii. Mă gândeam că ai vrea să îți iei rămas-bun, chiar dacă nu erați foarte apropiați. Eu...

— Tu, mă întrerupe nervos, nu ştii nimic despre relația dintre mine şi Anthony.

— Da, poate că nu ştiu prea multe, admit. Însă mă gândeam că ai vrea să ştii, atâta tot. Mă gândeam că ai vrea să vii.

— Nu vreau să ştiu la ce te gândeai! ridică tonul la mine, deşi nu am greşit cu nimic. Nu vreau şi nu o să vin!

Nu sunt surprinsă că-mi închide telefonul în nas. Oftez şi îl las pe birou, întrebându-mă dacă am luat cea mai bună decizie. Poate că relația dintre Alek şi tatăl lui nu a fost una foarte apropiată şi poate că Adelaide şi mama lui vitregă au motivele lor pentru care nu-l vor aici, dar cum ai putea să nu anunți o persoană atunci când îi moare tatăl? Pur şi simplu nu pot să înțeleg sau să concep asta şi, deşi eu sunt cea pe care Alek o urăşte, cred că mă pot împăca cu gândul ăsta. O să înfrunt şi furia prietenei mele atunci când o să fie cazul.

Poate că Alek o să vină.

Poate că nu o să vină.

Sunt sigură că o să ia cea mai bună decizie pentru el.

Uşa se deschide şi se închide înainte să apuc să mă rotesc. Sunt mult mai calmă decât eram în urmă cu zece minute şi bucuroasă că am pus toate lucrurile la locul lor în sertare. Nimeni nu mă poate acuza că am făcut ceva greşit. Încă.

Mi-e greu să disting în întuneric, dar după gemetele şi sunetele înfundate, îmi dau seama că oricine a intrat în birou, nu prea are treabă cu mine. Cei doi sunt prea ocupați să se sărute şi să se atingă. Îmi vine să țip, să le spun că nu e nici locul şi nici momentul potrivit pentru asta, dar cine sunt eu să-i judec? Decid să mă retrag cât pot de subtil, lăsându-i să-şi facă de cap. Fac un pas, apoi încă unul.

— Carter...

Vocea subțire a prietenei mele mă face să mă opresc în mijlocul camerei.

— Şş... O să ne audă cineva, îi răspunde o voce pe care aş vrea să nu o recunosc.

Lacrimile, pe care le-am ținut în frâu până acum, încep să-mi curgă şiroaie pe obraji, însă din cu totul alt motiv. Mintea şi inima mea se află din nou în război, doar că, de data asta, inima mea o să iasă măcelărită şi nu pot să fac nimic ca să împiedic asta.

Îmi repet că nu are cum să fie acelaşi Carter. Că poate există un alt Carter, pe care cea mai bună prietenă a mea nu mi l-a prezentat. Că în niciun caz nu poate să fie iubitul meu, acel Carter pe care îl cunosc de-o viață, care a fost cel mai bun prieten al meu încă din adolescență, cu care sunt împreună din liceu. Pentru că acel Carter nu mi-ar face una ca asta. Pentru că Adelaide nu mi-ar face una ca asta.

Mă rotesc cu greu, sprijinindu-mă în cârje şi fără să îmi pese dacă atrag atenția asupra mea. Feresc draperiile de pe geam, lăsând lumina să pătrundă în cameră. Sunetele încetează brusc, dar eu încă nu am curaj să mă rotesc şi să dau privirea cu ei. Inima mea nu e pregătită pentru un asemenea şoc. Nu pot procesa asta.

— Z-Zhavia? O, Doamne, Zhavia!?

E vocea lui. A acelui Carter şi simt cum mi se frânge puțin inima. Puțin de tot, pentru că nu am de gând să mă împrăştii aici, pe podea. O să-i permit să se frângă atunci când nu va mai fi nimeni în jurul meu, dar nu acum. Nu sunt atât de slabă, sau nu îmi doresc să fiu atât de slabă. Mă doare atât de tare în piept încât cu greu pot respira.

Şi mă rotesc.

Şi lumea mea se prăbuşeşte, strivindu-mi inima sub greutatea ei.

— Zhavia, noi...

— Da, râd amar, întrerupându-mi prietena. Văd că voi. Îmi pare rău că v-am întrerupt.

— Lasă-mă să îți explic, intervine Carter, cu o expresie îngrozită pe chipul care acum îmi pare străin.

Măcar are bunul simț să nu îmi spună că nu e chiar ceea ce pare.

— Nu cred că e momentul potrivit să vorbim despre asta, şoptesc, amintindu-mi unde ne aflăm şi de ce suntem aici.

— Zhavia, lasă-mă să-ți explic!

Mă mişc cu greu spre uşă, dar Adelaide se postează în fața mea, blocându-mă.

— Dacă nu vrei să te trezeşti cu o cârjă în față, te sfătuiesc să te dai la o parte, o amenințîn timp ce lacrimile îmi începțoşează vederea.

Îmi aruncă o privire încărcată cu regret, dar presupun că e prea târziu acum. Îmi ridic bărbia şi trec pe lângă ei, urând faptul că mă mişc atât de încet. Tot din cauza idiotului de Carter mi-am fracturat piciorul, când a insistat să mergem la munte acum câteva săptămâni, deşi ştia că nu sunt bună la drumeții.

Îmi păstrez demnitatea intactă până când ies din casă, dar apoi izbucnesc în plâns. Sunt conştientă că nu era totul numai lapte şi miere între noi şi că eu am fost cea care s-a îndepărtat de el în urmă cu câțiva ani, însă n-am crezut niciodată că mi-ar face una ca asta. Ar fi putut să îmi spună, nu să mă transforme în fata care e înşelată de iubitul ei cu cea mai bună prietenă.

La o înmormântare.

— Zhavia!

Mă opresc, dar nu ca să-i dau timp lui Carter să mă ajungă din urmă – nu că aş fi ajuns prea departe – ci ca să îmi şterg lacrimile.

— Zhavia! mă prinde de cot, forțându-mă să rămân locului.

— Carter, intru în jocul lui stupid.

— Eu n-am... Îmi pare rău...

— Sunt sigură, pufnesc. Cred că ar trebui să fii alături de Adelaide în momentul ăsta. Ştii tu, din moment ce ei tocmai i-a murit tatăl.... De cât timp? îl întreb, conştientă că s-ar putea să fie mai bine dacă nu ştiu. De cât timp? repet nervoasă.

— De la începutul verii, priveşte în pământ când îmi răspunde.

— De la începutul verii?! nu-mi pot masca uimirea din glas. Asta a fost... acum mai bine de două luni şi jumătate!

Încuviințează tăcut.

— Nu pot să vorbesc cu tine în momentul ăsta. Nu vreau, mă corectez. Nu vreau să vorbesc cu tine acum! repet. Nici nu pot să te privesc!

Îmi scutur mâna. E suficient de inteligent încât să ştie că nu o să port o conversație cu el acum şi îşi

retrage mâna de pe cotul meu şi o trece prin păr, vizibil nervos. Nu pot să-i privesc ochii căprui, odinioară calzi. Nu mai vreau să am nimic de-a face cu el în secunda asta.

De la începutul verii, îmi tot repet.

— Lasă-mă să te duc acasă! mă roagă.

Trec pe lângă el, refuzând să-i mai adresez vreun cuvânt.

Sunt oarbă sau proastă?

Până să ajung acasă, concluzionez că ambele.